

Juttu on julkaistu editoituina Tietoviikossa 14.10.2004

Pursiainen puolustaa pysähtyneisyyttä

Tällä mielipidepalstalla, otsikolla ”Kuitufundamentalismista ei ole valtionuskonnoksi” Liikenne- ja viestintäministeriön ylijohtaja Harri Pursiainen jaksaa puolustaa politiikkaa, jolla Suomesta tehdään 2020-luvulle tultaessa telelaitteiden nettotuoja ja koko se teleteollisuuden kilpailukyky, jonka suuret ikäluokat ovat luoneet, tuhotaan. Pursiaiselta jää huomaamatta, että Suomella on telealalla niin paljon puolustettavaa, että meillä ei ole varaa olla vetämättä niitä parjattuja kuituja joka kotiin tässä maassa, vaikka se nyt vähän maksaakin. Pursiaisen ei kuitenkaan tarvitse olla veroeuroista huolissaan, kansa sen maksaa, koska ihmiset tulevat haluamaan kuidun kotiinsa. Valtion osalta kyse on siitä, päättääkö se kiihdyttää kehitystä vai hidastaa sitä, niin kuin se nyt tekee. Ja toisaalta paljonko valtion tarvitsee ansaita verotuloina, kun ne kuidut vedetään.

Pursiaista puolustaa teknologianeutraalia valtiota. Se ei häntä häiritse, että nykyiset televerkkojen määräykset asettavat kuituverkot epäedulliseen asemaan ja toimivat kilpailun esteenä. Tämä koskee erityisesti TV –jakelua IP-verkoissa, mutta myös hätäpuheluja.

Pursiainen odottaa, että kuituja ryhdytään vetämään sitten jos ihmiset sen haluavat. Samalla hän käyttää paljon aikaa parjatakseen kuitua ja todistellakseen kuinka kallista se on. Pursiainen vetoaa markkinoihin, mutta unohtaa, että markkinat eivät tarvitse virkamiehiä kertomaan, mikä on kallista ja mitä ihmiset tarvitsevat.

Pursiainen ei liioin kysele, haluavatko ihmiset Digi-TV:n, jota LVM ajaa kuin käärmettä piippuun. Digi-TV:hän vain uusintaa olemassa olevia arvoketjuja eikä muuta siis yhteiskuntaa millään lailla. Sen avulla ei siis rakenneta ainakaan yhteiskuntaa, joka ansaitsee uuden nimen. Ihmisten kannalta sen lisäarvo on pieni. Teknisesti Digi-TV sitoo meidät tämän päivän tekniikan tasoon. Muutaman vuoden päästä se on teknisesti vanhentunut. Vain sellaiset järjestelmät kestävät, jotka kehittyvät ajan myötä.

Kuitu maksoi Närpiössä noin 7€/per metri ja 3500€/per liittymä. Tästä arviolta 1000€ on veroja. Jos koko potin lainoittaa 20 vuoden tasaerälainalla, hinta on noin 20€/per kuukausi per liittymä. Onko tämä paljon? Kaupat ovat täynnä telkkareita, jotka maksavat 4000...5000€ Putkiremontti Helsingissä vanhassa talossa maksaa 400€/per neliö, eikä LVI-firmat tai Pursiainen ole valittamassa, että tämä on kallista!

Kansallinen laajakaistastrategia ja Pursiainen puolustavat itse asiassa telealan nykyistä arvoketjua. Tämä strategia unohtaa, että Mooren laki on edelleen voimassa. Mooren laki merkitsee jatkuvaa teknologista mullistusta. Kun nyt pystymme käsittelemään ja siirtämään videota halvalla ja Mooren lain mukaan se laite mikä tänään maksaa esim 1000 Euroa, maksaa 10 vuoden päästä 1...10 Euroa, on selvää, että nykyiset arvoketjut eivät tule kestäväseen teknologian rynnistystä. Ansainta sekä sisällöillä että televerkkojen palveluilla tulee mullistumaan. Jos maamme rakentaa laajakaistaverkot jälkijunassa, mitä

Pursiainen vaatii, tulemme lähivuosisikymmenellä kaikkiin tietoteollisuuden murroksiin jäljessä ja olemme tuomittuja häviämään teknologiakilpailussa, koska emme pääse ajoissa kokeilemaan uutta tekniikkaa asiakkaiden kanssa.

Laajakaistaan panostaminen ei tarkoita, että lakkaisimme fokusoimasta mobiilitekniikkaan. Päinvastoin, se mitä teemme tänään lankaverkoissa, on tarjolla mobiiliverkoissa muutaman vuoden viipeellä. Tuo viive pysyy pitkällä aikavälillä suurin piirtein vakiona. Tästä seuraa, että jos olemme tänään jäljessä lankaverkoissa, menetämme kohta otteemme myös mobiilissa.

Tuloksena on, että 2020-luvulla olemme telelaitteiden nettotuoja. Kiitos Liikenneministeriön ja Harri Pursiaisen!

Me suomalaiset olemme aina olleet valmiita omaksumaan uutta tekniikkaa nopeasti. Osaamiseen perustuva vientimme saa tästä etua, koska yritykset pääsevät kokeilemaan uusinta tekniikkaa sisältäviä tuotteita kotimarkkinalla ajoissa ja saavat täältä ponnahduslaudan maailmanmarkkinoille. Omaksumalla uutta tekniikkaa käyttöön nopeasti, olettaen että olemme valmiita siitä seuraavaan työtapojen ja arvoketjujen muutokseen, parannamme elinkeinoelämämme tehokkuutta kokonaisuutenaan. Emme tarvitse tässä maassa yhtään ministeriötä, joka toimii kehityksen jarrumiehenä.

Professori Raimo Kantola
Dosentti, TkT Nisse Husberg